



Arrest

nr. 192 250 van 20 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 september 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 september 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 september 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 maart 2017.

1.3. Op 31 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Gaza. U bent geboren op 25 augustus 1993 in Gaza. U woonde vanaf uw geboorte tot 9 oktober 2015 in uw ouderlijk huis gelegen in de Muhrabi straat – al Rimal wijk - te Gaza stad. U bent van religie een soennitische moslim. U bent als afstammeling van Palestijnse vluchtelingen uit 1948 ingeschreven bij UNWRA. U maakte uw middelbare scholing niet af onder druk van uw vader, die aan het hoofd stond van een succesvolle doe-het-zelf zaak. Uw vader wou dat u meehielp in de zaak en achtte daarvoor een diploma niet noodzakelijk. Vanaf oktober 2015 tot aan uw vertrek in juli 2016 huurde u een appartement in Rafah in afwachting van uw vertrek uit Gaza. U had sinds september 2011 een relatie met A.(...) S.(...) S.(...) – een meisje uit een naburig appartementsgebouw – die afkomstig is uit een conservatieve familie. Na jullie initiële kennismaking in september 2011 onderhielden jullie gedurende verscheidene jaren nauw telefonisch contact met elkaar. In 2015 was u vastbesloten om met A.(...) te trouwen en vroeg u uw ouders om de S.(...) familie officieel naar hun dochter haar hand te vragen. Op financieel vlak was het echter niet mogelijk om op dat moment een huwelijk te bekostigen. Om aan middelen te geraken om het huwelijk te financieren moest uw familie eerst een stuk grond verkopen. Daarnaast stelden uw ouders dat u uw beurt moest afwachten, aangezien u op dat moment nog verschillende oudere ongetrouwde broers en zussen had. Uw ouders zochten een koper voor een stuk braakliggende grond en naar aanleiding van die verkoop ontstond een conflict met één van uw burens. Uw buur was geïnteresseerd om de grond te kopen maar was echter niet bereid om het gevraagde bedrag te betalen. Om de verkoop te saboteren benaderde uw buur verscheidene van jullie potentiële kopers om hen af te schrikken. Bovendien werd op een bepaald moment duidelijk, aan de hand van door uw familie verkregen grondplannen, dat een muur van uw buur zijn huis gedeeltelijk op jullie grond stond. Omwille van de eerdere problemen met de desbetreffende buur besloot u de muur met behulp van brute kracht te verwijderen. Als gevolg hiervan werd u kortstondig opgepakt door de politiediensten van Hamas. Kort nadien werd u terug vrijgelaten en dit nadat een akte van verzoening tussen de stammen werd ondertekend. Sindsdien ondervond u geen problemen meer met Hamas. Uw overige problemen begonnen op 9 oktober 2015. Op die dag had u telefonisch contact met A.(...), tijdens dit gesprek liet uw vriendin u weten dat zij alleen thuis was. U bent daarop naar haar ouderlijk huis gegaan. U bent over de muur geklommen en u bent het appartementsgebouw via de eerste verdieping binnengeglijpt. Eenmaal in het appartement hadden u en uw vriendin seksuele betrekkingen. Echter, u werd tien minuten later op heterdaad betrapt door haar vader S.(...) S.(...), waarna hij jullie beiden met de dood bedreigde. Op een gegeven moment ging S.(...) S.(...) een pistool uit zijn slaapkamer halen, waardoor u kon ontkomen. U verstopte zich gedurende een paar uur in een WC van een aangrenzend gebouw. Van daaruit contacteerde u een vriend die u oppikte en u met de auto naar Rafah bracht. Uw vader probeerde in de nasleep van dit incident toch nog een huwelijk tussen u en A.(...) te regelen. De vader van A.(...) weigerde echter in te gaan op het huwelijksaanbod. Hierna kreeg uw vader een fatale beroerte in het 'al-Shifa' ziekenhuis, waar hij reeds eerder opgenomen was. Sindsdien heeft u geen contact meer gehad met A.(...). U verbleef tot aan uw vertrek in juli 2016 in een gehuurd appartement te Rafah. Op 3 juli 2016 verliet u Gaza via de Rafah grenspost, dit na twee eerdere mislukte pogingen. U verliet Gaza op een legale wijze en u was in bezit van een geldig Palestijns paspoort en een uitreisvisum voor Turkije. U verbleef gedurende zes dagen in Egypte alvorens het vliegtuig te nemen naar Turkije, waar u op 9 juli aankwam. Op 17 augustus zette u uw reis illegaal verder zette via Griekenland, Duitsland naar België, waar u op 14 september aankwam. U diende op 28 september een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende stukken neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, een kopie van uw verlopen paspoort, een kopie van uw UNWRA-kaart, een kopie van uw geboorteakte, uw verblijfsaanvraag in Turkije, uw vervalste visum voor Dubai, uw vliegtickets van Egyptair, een kopie van uw rekeninguittreksels i.v.m. de verkoop van een stuk grond, kopieën van identiteitskaarten van uw vader, moeder broers en zussen (Mo.(...), N.(...), Ma.(...), Y.(...), R.(...), S.(...), H.(...), Mh.(...), S.(...)), een kopie van de officiële overlijdensakte van uw vader, een kopie van de overlijdensakte van uw vader afgegeven door het al-Shifa ziekenhuis, de envelop waarmee uw documenten werden opgestuurd, uw treintickets voor het traject Duitsland-België, uw uitwijzingsbrief uit Griekenland, kopieën van uw huurcontracten in Rafah (6 contracten van één maand), een kopie van de scheidingsakte van uw zus Ma.(...), een kopie van de verdeling van een erfenis, een kopie van het erfenisbestek, een kopie van een uittreksel van het kadaster i.v.m. de grond en kopieën van twee verkoopakten van de grond.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van

de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U kon immers UNWRA onderwijs genieten (zie CGVS, p. 6). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorg van UNWRA kon genieten, of er toch minstens recht op had (zie CGVS, p. 3 en 4). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u er zelf voor koos om geen beroep meer te doen op UNWRA voor medische bijstand omdat u die elders goedkoper kon krijgen (zie CGVS, p. 4). Dat u niet bij UNWRA terecht kon voor medische bijstand, toont u geenszins aan. U verklaarde dat u in geval van ziekte beroep deed op apothekers/ziekenhuizen die niet verbonden waren aan UNWRA (zie CGVS, p. 4). Zo stelde u in dit verband uitdrukkelijk dat u zelf nooit bij UNWRA ben gaan informeren i.v.m. bijstand voor een medische behandeling voor uw voet die u nodig had (zie CGVS, p. 4). Dient hier te worden opgemerkt dat dit niet aantoonde dat u geen medische bijstand van UNWRA zou kunnen krijgen indien u deze zou vragen (zie CGVS, p.4). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u en uw gezin geregeld voedselhulp kregen van UNWRA (zie CGVS, p. 3). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen in verband met de door u ondervonden problemen niet éénsluitend zijn. Zo stelde u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw familie reeds een huwelijksaanzoek had gedaan, dat geweigerd werd door S.(...) S.(...) omwille van financiële redenen, alvorens u seksuele betrekkingen had met A.(...) S.(...) (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). In het kader van die eerste weigering zou uw familie beslist hebben om een braakliggend stuk grond te verkopen. Op die manier zou uw familie over meer financiële middelen beschikken en zou uw familie in staat geweest zijn om uw huwelijk te bekostigen (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) stelde u daarentegen dat er op het moment van jullie seksuele betrekkingen nog géén huwelijksaanzoek had plaatsgevonden (zie CGVS, p. 16). Uw vader zou pas na het incident waarbij u en A.(...) betrappt werden voor een eerste maal contact opgenomen hebben met S.(...) S.(...) om een huwelijk te proberen regelen (zie CGVS, p. 13 en 14). Uw vader zou voor deze pogingen beroep gedaan hebben op een aantal lokale mukhtars, die moesten dienen als bemiddelaars tussen uw familie en de S.(...) familie (zie CGVS, p. 13 en 14). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u bij DVZ met geen woord gerept heeft over de verzoeningspogingen die uw vader ondernam via de lokale mukhtars noch over een huwelijksaanzoek om de situatie recht te zetten nadat jullie betrappt werden (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit uw latere verklaringen blijkt dat S.(...) S.(...) initieel geen bewaren zou hebben gehad tegen een potentiële verbintenis tussen u en zijn dochter (zie CGVS, p. 15). U beschikte namelijk over een eigen appartement en een vaste baan. Uit uw verklaringen blijkt dat er bijgevolg geen enkele reden was waarom S.(...) S.(...) niet zou instemmen met een verbintenis (zie CGVS, p. 15). Ook dit strookt niet met uw eerdere verklaringen waaruit duidelijk blijkt dat S.(...) S.(...) fundamentele bezwaren zou hebben gehad tegen jullie huwelijk omwille van gebrekkige financiële middelen (zie vragenlijst CGVS, vraag 5).

Voorts stelde u bij DVZ dat uw ouders de grond reeds voor 9 oktober 2015 - het moment van uw seksuele betrekkingen - hadden verkocht en een voorschot hadden ontvangen om uw huwelijk te kunnen bekostigen (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Later paste u uw verklaringen aan en stelde u dat

de grond pas op 18 oktober effectief werd verkocht (zie CGVS, p. 13). U voegde er bovendien aan toe dat het geld van de verkoop van de grond bedoeld was voor het huwelijk van uw ongetrouwde broers en zussen (zie CGVS, p. 13). Bij DVZ stelde u echter dat de inkomsten van de verkoop bedoeld was om uw eigen huwelijk te kunnen bekostigen (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ stelde u ostentatief dergelijke uitspraken niet te hebben gedaan (zie CGVS, p. 16). Dit is opmerkelijk aangezien u bij aanvang van het gehoor stelde dat uw interview bij DVZ goed verlopen was, dat uw verklaringen voor u vertaald werden en dat die vertaling correct was (zie CGVS, p. 2). Het mag duidelijk zijn dat uw toelichting niet kan volstaan als verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheden. Dient eveneens te worden opgemerkt dat er minstens van u verwacht kan worden dat u op een duidelijke manier de feiten die u zelf meemaakte zou kunnen weergeven. Het is in deze hoogst opmerkelijk dat u verward zou zijn over de tijdslijn van de door u meegemaakte gebeurtenissen. Het voorafgaande ondermijnt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging reeds in ernstige mate.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door volgende bevindingen. Zo is het bevreemdend dat u een seksuele relatie zou zijn aangegaan met uw toenmalige vriendin. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vriendin afkomstig was uit een heel conservatief gezin. Zo mocht ze zich van haar familie niet zonder begeleiding op straat begeven, noch afspreken met vriendinnen (zie CGVS, p. 10) en hadden jullie gedurende alle jaren dat jullie een koppel vormden nog nooit face-to-face contact gehad met elkaar (zie CGVS, p. 9). Dan is het bevreemdend dat uw vriendin u in dergelijke context zou hebben uitgenodigd bij haar thuis, waar zij met haar ouders woonde, dit zekerrekening houdende met de zware consequenties verbonden aan jullie handelingen indien jullie werden betrapt, i.c. worden gedood. Blijkt bovendien dat u op het moment van uw bezoek aan A.(...) wel op de hoogte was van de eventuele gevolgen van uw daad (zie CGVS p. 15). Daarenboven verklaarde u dat in het desbetreffende appartementsgebouw nog andere S.(...) familieleden woonden, van wie u wist dat ze zich op het moment van uw bezoek in het gebouw bevonden (zie CGVS, p. 14). Dit is wel opmerkelijk en uw gedrag druist regelrecht in tegen uw eigen verklaringen. Zo stelde u zelf uitdrukkelijk dat u vreesde om opgemerkt te worden door één van uw vriendin haar neven (zie CGVS, p. 14). Daarenboven kunnen er vragen gesteld worden over de manier waarop u het gebouw trachtte binnen te komen. U stelde via een muur het gebouw te zijn opgeklommen, om daarna de trap te nemen tot aan het appartement van uw vriendin (zie CGVS, p. 14). U nam die route omdat u schrik had om gezien te worden. Uit uw verklaringen kan echter vastgesteld worden dat u via deze weg een even groot risico liep om een familielid tegen het lijf te lopen (zie CGVS, p. 14). Bovenstaande elementen in ogenschouw genomen kan het bijgevolg weinig overtuigen dat uw vriendin gevraagd zou hebben om bij haar thuis langs te komen. Zelfs indien uw vriendin haar familie niet aanwezig waren op het moment van uw bezoek, bevonden zich dichte familieleden in de woningen onder- en boven die van uw vriendin. Vervolgens is het hoogst opmerkelijk dat uw vriendin ingestemd zou hebben met het hebben van buitenechtelijke seksuele relaties, iets waarrond in uw cultuur, los van iemands afkomst en religieuze strekking, sowieso een zwaar taboe bestaat. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u en uw vriendin dit niet op voorhand hadden afgesproken (zie CGVS, p. 13 en 15), zo zou u - overmand door uw gevoelens als gevolg van het vasthouden van uw vriendin haar hand – overgegaan zijn op het hebben van seksuele betrekkingen. Het mag verbazen dat, in de context waarin jullie zich bevonden en gezien de normen en waarden, jullie relatie in een tijdspanne van tien minuten geëvolueerd zou zijn van een lange afstandsrelatie zonder enig fysiek contact naar een seksuele relatie (zie CGVS, p. 14). Eveneens blijkt dat jullie geen voorzorgsmaatregelen hebben getroffen om te vermijden dat jullie betrapt zouden worden. Uit uw verklaringen blijkt dat de maatregelen zich beperkten tot het sluiten van de voordeur alsook de deur van de slaapkamerdeur dicht te doen (zie CGVS, p. 15). Het mag verbazen dat jullie, rekening houdende met de normen en waarden binnen uw samenleving in het algemeen, en het strenge milieu waarin uw vriendin zou zijn opgegroeid in het bijzonder, geen betere voorzorgsmaatregelen zouden hebben genomen om te voorkomen dat eender wie op eender welk moment jullie kon verrassen door hun onaangekondigde visite. Het was immers niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat een familielid thuis zou komen in de periode dat jullie zich samen in het appartement bevonden. In het licht van het voorafgaande, kan het weinig overtuigen dat u en uw vriendin een dergelijk groot risico zouden hebben genomen.

Verder mag het verbazen dat u niet op de hoogte bent van het lot van uw vriendin. Uit uw verklaringen blijkt immers dat S.(...) S.(...) jullie beiden met de dood zou hebben bedreigd (zie CGVS, p. 13). Het is opmerkelijk dat u geen enkele poging heeft ondernomen om te achterhalen wat er zich na uw vertrek heeft afgespeeld tussen uw vriendin en haar familie. U zou op geen enkel moment getracht hebben om op directe of indirecte wijze contact op te nemen met uw toenmalige vriendin. Uw familie – die momenteel nog steeds in uw ouderlijk huis woont - zou ook niet op de hoogte zijn van uw vriendin

haar situatie (zie CGVS, p.15). Dit mag verbazen aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw familie na het incident verwoede pogingen heeft ondernomen om alsnog een oplossing te vinden voor het probleem (zie CGVS, p. 13 en 14). Bovendien verklaarde u meermaals dat S.(...) S.(...) en zijn gezin burens zijn van uw familie. Het mag verwonderen dat uw familie, ondanks hun fysieke proximiteit, - in de nasleep van de gebeurtenissen in 2015 niet over informatie zou beschikken aangaande de situatie van uw vriendin. Uw gebrek aan informatie betreffende uw vriendin is opmerkelijk aangezien de doodsb bedreiging ten aanzien van u en uw vriendin, als gevolg van jullie seksuele relatie, de directe aanleiding vormde voor uw vertrek. Het is tevens de reden waarom u in de onmogelijkheid zou verkeren om terug te keren naar Gaza, aangezien u vreest om vermoord te worden door S.(...) S.(...). Uw vriendin haar situatie vormt aldus een indicator voor uw eigen situatie. Gezien het persoonlijk belang kan minstens verwacht worden dat u, minstens uw familie, enige kennis zou hebben over hetgeen met A.(...) gebeurde in de nasleep van uw vermeende seksuele betrekkingen. Uw onwetend en uw ogenschijnlijke totale gebrek aan interesse in uw vriendin haar situatie doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Dat u Gaza diende te verlaten omwille van de vrees te worden gedood door haar vader omdat jullie seksuele betrekkingen hadden, kan in het licht van voorgaande niet worden volgehouden dan wel er om die reden niet zou kunnen terugkeren, is niet aannemelijk.

U haalde voorts nog een conflict aan met een buur omwille van een stuk grond. Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat u bij DVZ met geen woord heeft gerept over een dispuut met uw buur, noch over uw arrestatie door Hamas (zie vragenlijst CGVS, vraag 1,2 en 5).

U hiernaar gevraagd, stelde u dat u bij de DVZ niet de kans kreeg om uitgebreid te vertellen en elke keer u iets wilde vertellen, werd gevraagd om bondig te zijn (zie CGVS p. 16). In het licht van voorgaande opmerking dat u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS nochtans uitdrukkelijk vertelde dat u alle hoofdredenen kon aanbrengen op de DVZ en dat uw verklaringen correct genoteerd werden tijdens uw eerste interview, kan uw uitleg geenszins overtuigen.

Dit terzijde, er dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat uw verklaringen aangaande het gronddispuut met uw buur niet kunnen worden beschouwd als een vorm van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Uit uw verklaringen blijkt immers dat het een interpersoonlijk dispuut betreft tussen u en uw buur met betrekking tot uw grond en de exacte locatie van uw buur muur.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u werd meegenomen door de politie omwille van uw poging om eigenhandig de muur van uw buurman te slopen. Het mag duidelijk zijn dat uw arrestatie niet kan worden beschouwd als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien werd u kort na uw arrestatie terug vrijgelaten en dit nadat een akte van verzoening door de stammen werd ondertekend. (zie CGVS, p. 13). Dient tot slot te worden opgemerkt dat op basis van uw verklaringen vastgesteld kan worden dat uw problemen met uw buur hiermee opgelost waren, alsook dat u in de nasleep van dit incident het stuk grond waarop het dispuut betrekking had, kon verkopen (zie CGVS, p. 13). In het licht van voorgaande mag het ook duidelijk zijn dat uit het feit dat u in conflict lag met uw buur, betreffende uw grond, niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op.

Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en

tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsoopdracht, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen bijstand niet zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielprocedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen,

voornamelijk Wilayat Sināi, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sināi maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet geviséerd. Er is in de Sināi te Egypte actueel echter geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. De organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016 was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Ook in de maanden januari tot en met april 2017 was de grensovergang één of meerdere dagen per maanden geopend. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Zo zijn er in 2016 minstens 28 492 personen via de grensovergang te Rafah teruggereisd naar de Gazastrook. In het eerste kwartaal van 2017 zijn er 5838 Gazanen teruggereisd naar de Gazastrook.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sināi regio waar doorgereisd moet worden. Het gegeven dat de Egyptische autoriteiten de grensovergang op onregelmatige tijdstippen openen, impliceert echter enkel dat u uw terugreis naar de Gazastrook voldoende op voorhand zal moeten plannen, en dat u de (sociale) media dient te consulteren om op de hoogte te blijven van de geplande openingsdagen van de grenspost. Alhoewel de procedure om terug te keren hierdoor wel enige tijd in beslag kan nemen, is het niet zo dat u gedurende lange tijd in het ongewisse zal blijven over de datum waarop hij de grensovergang zal kunnen oversteken. De grensovergang is immers sinds juni 2016 maandelijks één of meerdere dagen geopend geweest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 31 maart 2017 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch

dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Immers, de woning waar u met uw familie woonde in al-Rimal is jullie eigendom (zie CGVS, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u over een eigen appartement beschikt in het appartementsgebouw van uw ouders net zoals uw overige broers (zie CGVS, p. 5). Kan daarenboven worden opgemerkt dat ieder van uw zussen eveneens over een eigen woning beschikt (zie CGVS, p. 8). Daarnaast blijkt dat uw vader voor zijn overlijden een bekende doe-het-zelf zaak runde in Gazastad, waar u samen met verschillende van uw broers tewerkgesteld was (zie CGVS, p. 6 en 7). Uw inkomsten uit de familiezaak bedroegen ongeveer 30 sjekel per dag (zie CGVS, p. 7). U was echter niet op de hoogte van de totale omzet van de zaak, aangezien u zich niet bezig hield met de boekhouding, maar uit uw verklaringen kan vastgesteld worden dat het om een bekende en goed draaiende zaak gaat (zie CGVS, p. 7). Bovendien stelde u dat het inkomen van uw vader, voor zijn overlijden, ruim voldoende was om het gezin te onderhouden (zie CGVS, p. 7). Momenteel wordt de winkel gerund door uw broers, die op die manier in het onderhoud van uw moeder voorzien (zie CGVS, p. 8). Ook uw overige broers Mo.(...) en Mh.(...), die niet in de familiezaak tewerkgesteld zijn, beschikken over een vast inkomen evenals uw schoonbroers (zie CGVS, p. 8 en 9). Op basis van uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u in Gaza over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS, p. 8). Bovendien blijkt dat u in staat was om gedurende een periode van negen maanden een appartement te huren in Rafah, nabij de grens met Egypte (zie CGVS, p. 11, 13 en 14). Deze bevinding en uw verklaringen inzake uw leefomstandigheden voor uw vertrek doen besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelikheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëlisch leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, uw paspoort, de kopieën van uw verlopen paspoort, de kopie van uw UNWRA-kaart, de kopie van uw geboorteakte, de kopieën van identiteitskaarten van uw vader, moeder broers en zussen (Mo(...), N(...), Ma(...), Y(...), R(...), S(...), H(...), Mh(...), S(...)), , de kopie van de scheidingsakte van uw zus Ma(...) en kopieën van uw huurcontracten in Rafah bevestigen louter uw persoonsgegevens en deze van uw familieleden, uw herkomst, uw laatste verblijfplaats in Gaza alsook het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent en het feit dat uw zus gescheiden is. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist, doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De kopie van de officiële overlijdensakte van uw vader en de kopie van het overlijdensakte van uw vader afgegeven door het al- Shifa ziekenhuis, tonen voorts aan dat uw vader overleden is, niets meer en niets minder. Echter, de voorgelegde documenten kunnen geenszins worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs van uw verklaringen dat uw vader een beroerte kreeg nadat hij, toen u en A(...) betrappt werden toen jullie seks hadden, poogde alsnog de vader van A(...) te overtuigen u en A(...) te laten huwen. De documenten met betrekking tot uw verblijfsaanvraag in Turkije, het vervalste visum voor Dubai, uw vliegtickets, de uitwijzingsbrief uit Griekenland, uw treintickets voor het traject Duitsland-België en de envelop waarmee uw documenten werden opgestuurd bevestigen dan weer louter uw reisweg en de wijze waarop u uw documenten heeft ontvangen. De documenten die u tot slot voorlegde, met name een kopie van uw rekeninguittreksels, een kopie van de verdeling van de erfenis, een kopie van het erfenisbestek, een kopie van uittreksel van het kadaster en tot slotte de kopieën van twee verkoopakten van de grond, hebben dan weer louter betrekking op de verkoop van een stuk grond in het bezit van uw familie, niets meer en niets minder. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering), artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen), betwist verzoeker in een eerste onderdeel – aangaande de erkenning van de vluchtelingenstatus – het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNWRA te verlaten.

Verzoeker verwijst vooreerst naar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en zet uiteen in welke gevallen de bijstand of bescherming van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, in welke gevallen de uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet langer toepassing kan vinden.

Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, waarbij hij tracht aan te tonen dat hij doorheen zijn opeenvolgende gehoren geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Hij wijst er voorts op dat van Palestijnse asielzoekers dezelfde bewijslast moet worden aanvaard als van iemand die in aanmerking komt voor 1, A en betoogt dat, aangezien vervolging die voortvloeit uit een politieke overtuiging een vervolgingsgrond is onder artikel 1, A van het Verdrag van Genève, hij dus eerst onder dit artikel dient te vallen en niet onder artikel 1, D.

Vervolgens gaat verzoeker in op de bescherming verleend door UNRWA en het ophouden van deze bescherming. Hij merkt op dat hij doorheen zijn hele procedure meldde wat de levensomstandigheden

waren in het vluchtelingenkamp waar hij verbleef en hoe de bescherming van UNRWA in praktijk onzichtbaar bleef. Verder meent verzoeker dat het aanhalen van een periode in 2014 noch pertinent noch overtuigend is in de zin dat het Commissariaat-generaal noch aantoont hoe die bescherming op dat moment strookte met de missie van UNRWA, noch aantoont dat deze missie effectief werd vervuld. Het louter stellen dat het zo was is niet voldoende, aldus verzoeker, die te dezen nog opmerkt dat UNRWA niet voorziet in alle humanitaire noden en dat er in het vluchtelingenkamp geen beveiliging is door UNRWA, dit terwijl er wel degelijk een *“ongoing armed conflict”* aan de gang is in Gaza. De effectieve bescherming van UNRWA, in een context van gewelddadig conflict tussen twee politieke groeperingen (waarvan één, Hamas, door verschillende landen wordt beschouwd als een terroristische groepering) is dus zeer beperkt en kan de bevolking niet beschermen tegen gewelddadige bedreigingen.

Ook stelt hij onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er geen garantie is dat de grensovergang in Rafah geopend zal zijn en dat hij de grens zal kunnen overgaan. Hij verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om deze analyse te bevestigen. Hamas is volgens verzoeker hoogstwaarschijnlijk ook al op de hoogte van zijn aanwezigheid in België. Hamas heeft immers overal informaten en is verantwoordelijk voor de controleposten in Gaza. Verzoeker zou naar eigen zeggen dus nooit veilig kunnen terugkeren naar Gaza zonder gedood te worden door Hamas.

Vervolgens haalt verzoeker aan dat UNRWA financiële moeilijkheden kent en onvoldoende fondsen heeft om haar missie in Gaza tot een goed einde te brengen. Hij merkt voorts op dat nergens in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A van de Conventie van Genève vermeld staat dat de verzoeker naast vervolgingsgronden ook socio-economische of medische problemen moet doen gelden. Tot slot verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar de vluchtelingenstatus werd erkend van Palestijnen uit Gaza.

In een tweede onderdeel – aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – uit verzoeker vooreerst kritiek op de bronnen toegevoegd aan het administratief dossier, die deels onleesbaar en deels gedateerd zijn.

Vervolgens benadrukt verzoeker het gebrek aan onveiligheid in de regio. Wat betreft de mogelijkheid tot terugkeer, argumenteert hij *“(…) Er wordt bijvoorbeeld aangeduid dat een Palestijn die moet terugkeren naar de Gazastrook, verplicht langs Noord-Sinaï moet transiteren.*

Het voorgelegde document citeert verschillende persartikels die benadrukken dat de situatie ter plaatse onvoorspelbaar blijft. Sinds 2014 werd de “état d’urgence” uitgeroepen. Dit is een duidelijke aanduiding van heersend gevaar. In deze omstandigheden kan de verwerende partij onmogelijk beweren dat de veiligheid van de terugkeer van de verzoeker gegarandeerd is. Het is onduidelijk wat de verwerende partij dan wel als een ‘uitzonderlijke situatie met willekeurig geweld’ beschouwd.

Het document vermeldt ook dat de Rafah-doorgang sinds een zelfmoordaanslag in 2014 gesloten bleef en slechts 67 dagen geopend werd. Men begrijpt niet hoe de verwerende partij in zulke omstandigheden kan beweren dat verzoeker zonder problemen deze doorgang veilig zal kunnen uitvoeren. Hoewel het document beweert dat de opening van de doorgang in de pers wordt gepubliceerd, heeft men geen enkele garantie over het feit dat de doorgang toegankelijk zal zijn in de periode van terugkeer van verzoeker. Bovendien hangt de opening van de doorgang af van de veiligheidssituatie in Noord-Sinaï, wat op zijn minst verklaart waarom het moeilijk is om te beweren dat er een opening zal zijn in 2017 en indien deze er zal zijn, of die in alle veiligheid kan worden betreden.

Het paragraaf over de opening van de doorgang in 2016-2017 geeft hier geen enkele nuttige informatie over.

Men kan niet dienstig aanvoeren dat de verzoeker dan maar zijn reis voldoende op voorhand moet plannen en de sociale media moet raadplegen.

Het document benadrukt ook het feit dat er zeer weinig terugkeren werden geregistreerd voor Gaza in de laatste jaren. De terugkeren die werden gepland werden geannuleerd, alsook de vrijwillige terugkeren. Indien een terugkeer werd uitgevoerd heeft CEDOCA geen enkele feedback gekregen. Dit is op zijn minst een aanduiding van onmogelijke terugkeer naar Gaza.”

Voorts betwist hij de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Het simpelweg argumenteren dat er in de Gazastrook een rijkere klasse aanwezig is die zich zonnepanelen kan aanschaffen en dat goed bemiddelde Gazanen toegang hebben tot een hele reeks diensten en luxeproducten kan naar het oordeel van verzoeker onmogelijk serieus worden genomen. Vooreerst omdat het simpele bestaan van deze klasse op geen enkele manier een argument is om zijn eigen levensomstandigheden te situeren en in de tweede plaats omdat hij duidelijk heeft verklaard niet te behoren tot de genoemde klasse. Het is

verzoeker dus op geen enkele manier duidelijk hoe zijn gezin de gevolgen van de Israëlische blokkade kan opvangen, rekening houdend met hun financiële middelen.

Verzoeker verwijst naar het OCHA rapport van 17 november 2016, waaruit hij afleidt dat er sprake is van een gewapend conflict in Gaza en dat er voortdurende obstructie van humanitaire hulp (o.a. verstrekt door UNRWA) plaatsvindt door het Israëlische leger. Daarnaast verwijst verzoeker naar het UNRWA rapport van 24 november 2016, dat de onderfinanciering van UNRWA en het gebrek aan voldoende financiële middelen om een adequate bescherming en humanitaire hulp te garanderen aantoont. Verzoeker wijst ook op de precare situatie, de erbarmelijke levensomstandigheden en de hoge werkloosheidsgraad in Gaza en het feit dat er ernstige socio-economische redenen zijn voor een vertrek uit Gaza. Het OCHA rapport van augustus 2016 en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bevestigen deze erbarmelijke en precare situatie en tonen aan dat de situatie in Gaza onleefbaar is, aldus verzoeker, die nog diverse krantenartikelen aanhaalt die moeten aantonen dat het niveau van geweld extreem hoog is in Gaza en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dus van toepassing is.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een document omtrent de verzoening naar aanleiding van het vernietigen van een deel van de muur dd. 23 juli 2015 met vertaling in het Nederlands, een document van Palestine National Authority, Interior Ministry, Department of Clans dd. 20 juni 2017 met vertaling in het Nederlands en een document van The High Commission of Tribal Affairs in Southern Governorates dd. 26 juni 2017 met vertaling in het Nederlands.

2.2.2. Op 5 september 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza"* van 1 september 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van desbetreffend artikel. Het is de Raad overigens niet duidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze de rechten vermeld in voornoemd artikel zouden geschonden zijn nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen familie heeft in België (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, vraag 20).

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen en hoewel blijkt dat UNRWA financieringsproblemen heeft, deze problemen UNRWA niet beletten haar opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen, (iii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot december 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was, dat ook in de maanden januari tot en met april 2017 de grensovergang één of meerdere dagen per maand geopend was en dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofdte concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaat

die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 mei 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke*

reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatie-richtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers vluchtrelaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert. Gelet op het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties in zijn verklaringen oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen dat hij Gaza diende te verlaten uit vrees te worden gedood door de vader van zijn vriendin A. nadat zij seksuele betrekkingen hadden.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn directe vluchtaanleiding, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Zo kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit heeft gezegd dat hij seksuele betrekkingen heeft gehad na het

huwelijksaanzoek en dat de chronologie die het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing geeft vrucht is van haar eigen subjectieve interpretatie. Het volstaat te verwijzen naar de duidelijke en niet voor interpretatie vatbare verklaringen die verzoeker heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij het volgende uiteenzette: *“Begin 2011 begon ik een relatie met een dame genaamd ‘S.(...), A.(...) S.(...)’. Deze liefdesrelatie ging door tot en met 2015. Ik wou graag huwen met A.(...) dus vroeg ik aan mijn vader om haar hand te regelen. Mijn vader voerde een gesprek met de vader van A.(...). De vader van A.(...) was tegenstander van het huwelijk omdat mijn familie over te weinig financiële middelen beschikt. Mijn ouders besloten om een stuk grond te verkopen zodat we over afdoende financiële middelen zouden beschikken. Nadat mijn ouders een voorschot voor de grond ontvingen ging ik een bezoek brengen aan A.(...). A.(...) was alleen thuis en we bedreven de liefde. De vader van A.(...) kwam echter binnen en betrapte ons. De vader van A.(...) werd razend kwaad en zweerde dat hij om wapens zou gaan om me te doden. De vader van A.(...) bracht dezelfde dag een bezoek aan mijn vader. Hij vertelde mijn vader dat hij me zou doden. Mijn vader had veel schrik en diende opgenomen te worden in het ziekenhuis waar hij later ook kwam te overlijden. Ik kon vluchten en wist onder te duiken. Ik telefoneerde een vriend genaamd ‘A.(...), M.(...)’ die me met diens wagen kwam ophalen. Hij voerde me tot Rafah (nabij de grens met Egypte). In Rafah begon ik met het voorbereiden van mijn vlucht naar Europa.”* (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Uit deze verklaringen blijkt ondubbelzinnig en ontegensprekelijk dat verzoeker het huwelijksaanzoek en de verkoop van de grond voor de seksuele betrekkingen situeert, hetgeen volledige haaks staat op de versie van de feiten zoals hij deze tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de doeken deed en waar hij verklaarde dat er op het moment dat hij seksuele betrekkingen had met A. nog geen huwelijksaanzoek had plaatsgevonden, dat zijn vader pas na het incident waarbij hij en A. betrapt werden een eerste maal contact heeft opgenomen met S.S. om een huwelijk te regelen en dat zijn vader hiervoor beroep heeft gedaan op een aantal lokale mukhtars, die moesten optreden als bemiddelaars (administratief dossier, stuk 5, p. 13-14 en p. 16). Het hoeft geen betoog dat dergelijke manifest afwijkende verklaringen verzoekers geloofwaardigheid volledig onderuit halen.

Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing liet verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien onvermeld dat zijn vader via de lokale mukhtars verzoeningspogingen ondernam en dat er een huwelijksaanzoek werd gedaan om de situatie recht te zetten nadat hij en A. werden betrapt, vaststelling welke verder afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. Immers, niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn relaas reeds bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo deze op enige waarheid zouden berusten. Dat hem hieromtrent geen uitdrukkelijke vragen werden gesteld en het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, hetgeen hij ook deed (administratief dossier, stuk 15, vraag 3.5. en 3.7.).

Verzoeker verklaarde immers *“De verkoop van het stuk grond ging nooit door. Mijn vader ontving een voorschot maar dat was ook alles.”*, hetgeen evenwel opnieuw niet te rijmen valt met verzoekers verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat de grond wel degelijk effectief werd verkocht (administratief dossier, stuk 5, p. 13). Andermaal slaagt verzoeker er aldus niet in eensluidende verklaringen af te leggen.

Ook verzoekers bewering voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat S.S. fundamentele bezwaren had tegen een huwelijk omwille van gebrekkige financiële middelen, reden waarom zijn ouders besloten om een stuk grond te verkopen, kan niet in overeenstemming worden gebracht met zijn verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat er geen enkele reden was waarom S.S. niet zou instemmen met een verbintenis: *“(...) ik was heel serieus met haar. Ik wou met haar trouwen. Ze was voor mij bestemd. (...) In Gaza speelt je opleidingsniveau geen enkele rol. Het belangrijkste is dat je werkt en een eigen app hebt. Voor wie belangrijkste? Hoe*

bedoel je **“Het belangrijkste is dat je werkt en een eigen app hebt”**? voor de ouders van de meisjes. **In jouw geval je had app en werk: niet voldoende?** Maar ik heb haar hand nooit gevraagd, alles was in orde en meisje was bijna zeker dat vader ging toestemmen maar dat gebeurde niet omwille van incident.” (administratief dossier, stuk 5, p. 15).

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt overwogen *“De geloofwaardigheid van uw relaas wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door volgende bevindingen. Zo is het bevreemdend dat u een seksuele relatie zou zijn aangegaan met uw toenmalige vriendin. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vriendin afkomstig was uit een heel conservatief gezin. Zo mocht ze zich van haar familie niet zonder begeleiding op straat begeven, noch afspreken met vriendinnen (zie CGVS, p. 10) en hadden jullie gedurende alle jaren dat jullie een koppel vormden nog nooit face-to-face contact gehad met elkaar (zie CGVS, p. 9). Dan is het bevreemdend dat uw vriendin u in dergelijke context zou hebben uitgenodigd bij haar thuis, waar zij met haar ouders woonde, dit zekerrekening houdende met de zware consequenties verbonden aan jullie handelingen indien jullie werden betrapt, i.c. worden gedood. Blijkt bovendien dat u op het moment van uw bezoek aan A.(...) wel op de hoogte was van de eventuele gevolgen van uw daad (zie CGVS p. 15). Daarenboven verklaarde u dat in het desbetreffende appartementsgebouw nog andere S.(...) familieleden woonden, van wie u wist dat ze zich op het moment van uw bezoek in het gebouw bevonden (zie CGVS, p. 14). Dit is wel opmerkelijk en uw gedrag druist regelrecht in tegen uw eigen verklaringen. Zo stelde u zelf uitdrukkelijk dat u vreesde om opgemerkt te worden door één van uw vriendin haar neven (zie CGVS, p. 14). Daarenboven kunnen er vragen gesteld worden over de manier waarop u het gebouw trachtte binnen te komen. U stelde via een muur het gebouw te zijn opgeklommen, om daarna de trap te nemen tot aan het appartement van uw vriendin (zie CGVS, p. 14). U nam die route omdat u schrik had om gezien te worden. Uit uw verklaringen kan echter vastgesteld worden dat u via deze weg een even groot risico liep om een familielid tegen het lijf te lopen (zie CGVS, p. 14). Bovenstaande elementen in ogenschouw genomen kan het bijgevolg weinig overtuigen dat uw vriendin gevraagd zou hebben om bij haar thuis langs te komen. Zelfs indien uw vriendin haar familie niet aanwezig waren op het moment van uw bezoek, bevonden zich dichte familieleden in de woningen onder- en boven die van uw vriendin. Vervolgens is het hoogst opmerkelijk dat uw vriendin ingestemd zou hebben met het hebben van buitenechtelijke seksuele relaties, iets waarrond in uw cultuur, los van iemands afkomst en religieuze strekking, sowieso een zwaar taboe bestaat. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u en uw vriendin dit niet op voorhand hadden afgesproken (zie CGVS, p. 13 en 15), zo zou u - overmand door uw gevoelens als gevolg van het vasthouden van uw vriendin haar hand – overgegaan zijn op het hebben van seksuele betrekkingen. Het mag verbazen dat, in de context waarin jullie zich bevonden en gezien de normen en waarden, jullie relatie in een tijdspanne van tien minuten geëvolueerd zou zijn van een lange afstandsrelatie zonder enig fysiek contact naar een seksuele relatie (zie CGVS, p. 14). Eveneens blijkt dat jullie geen voorzorgsmaatregelen hebben getroffen om te vermijden dat jullie betrapt zouden worden. Uit uw verklaringen blijkt dat de maatregelen zich beperkten tot het sluiten van de voordeur alsook de deur van de slaapkamerdeur dicht te doen (zie CGVS, p. 15). Het mag verbazen dat jullie, rekening houdende met de normen en waarden binnen uw samenleving in het algemeen, en het strenge milieu waarin uw vriendin zou zijn opgegroeid in het bijzonder, geen betere voorzorgsmaatregelen zouden hebben genomen om te voorkomen dat eender wie op eender welk moment jullie kon verrassen door hun onaangekondigde visite. Het was immers niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat een familielid thuis zou komen in de periode dat jullie zich samen in het appartement bevonden. In het licht van het voorafgaande, kan het weinig overtuigen dat u en uw vriendin een dergelijk groot risico zouden hebben genomen.”* Deze overwegingen, die in voorliggend verzoekschrift volledig ongemoeid worden gelaten, worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De commissaris-generaal voegt hier nog pertinent aan toe: *“Verder mag het verbazen dat u niet op de hoogte bent van het lot van uw vriendin. Uit uw verklaringen blijkt immers dat S.(...) S.(...) jullie beiden met de dood zou hebben bedreigd (zie CGVS, p. 13). Het is opmerkelijk dat u geen enkele poging heeft ondernomen om te achterhalen wat er zich na uw vertrek heeft afgespeeld tussen uw vriendin en haar familie. U zou op geen enkel moment getracht hebben om op directe of indirecte wijze contact op te nemen met uw toenmalige vriendin. Uw familie – die momenteel nog steeds in uw ouderlijk huis woont - zou ook niet op de hoogte zijn van uw vriendin haar situatie (zie CGVS, p.15). Dit mag verbazen aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw familie na het incident verwoede pogingen heeft ondernomen om alsnog een oplossing te vinden voor het probleem (zie CGVS, p. 13 en 14). Bovendien verklaarde u meermaals dat S.(...) S.(...) en zijn gezin burens zijn van uw familie. Het mag verwonderen dat uw familie, ondanks hun fysieke proximateit, - in de nasleep van de gebeurtenissen in 2015 niet over informatie zou beschikken aangaande de situatie van uw vriendin. Uw gebrek aan informatie betreffende uw vriendin is opmerkelijk aangezien de doodsb bedreiging ten aanzien van u en uw vriendin, als gevolg*

van jullie seksuele relatie, de directe aanleiding vormde voor uw vertrek. Het is tevens de reden waarom u in de onmogelijkheid zou verkeren om terug te keren naar Gaza, aangezien u vreest om vermoord te worden door S.(...) S.(...). Uw vriendin haar situatie vormt aldus een indicator voor uw eigen situatie. Gezien het persoonlijk belang kan minstens verwacht worden dat u, minstens uw familie, enige kennis zou hebben over hetgeen met A.(...) gebeurde in de nasleep van uw vermeende seksuele betrekkingen. Uw onwetend en uw ogenschijnlijke totale gebrek aan interesse in uw vriendin haar situatie doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen." Met het verweer in het verzoekschrift dat hij niet heeft getracht om nieuws te bekomen over zijn vriendin uit angst om nog meer bedreigingen te krijgen, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen dat hij Gaza diende te verlaten uit vrees te worden gedood door de vader van zijn vriendin A. nadat zij seksuele betrekkingen hadden. De door hem neergelegde documenten, in het bijzonder het ter terechtzitting neergelegde document van Palestine National Authority, Interior Ministry, Department of Clans dd. 20 juni 2017 en het document van The High Commission of Tribal Affairs in Southern Governorates dd. 26 juni 2017, zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. Deze stukken kunnen immers niet opwegen tegen voormelde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct beoordeeld als volgt: *"De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, uw paspoort, de kopieën van uw verlopen paspoort, de kopie van uw UNWRA-kaart, de kopie van uw geboorteakte, de kopieën van identiteitskaarten van uw vader, moeder, broers en zussen (Mo.(...), N.(...), Ma.(...), Y.(...), R.(...), S.(...), H.(...), Mh.(...), S.(...)), de kopie van de scheidingsakte van uw zus Ma.(...) en kopieën van uw huurcontracten in Rafah bevestigen louter uw persoonsgegevens en deze van uw familieleden, uw herkomst, uw laatste verblijfplaats in Gaza alsook het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent en het feit dat uw zus gescheiden is. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist, doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De kopie van de officiële overlijdensakte van uw vader en de kopie van het overlijdensakte van uw vader afgegeven door het al-Shifa ziekenhuis, tonen voorts aan dat uw vader overleden is, niets meer en niets minder. Echter, de voorgelegde documenten kunnen geenszins worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs van uw verklaringen dat uw vader een beroerte kreeg nadat hij, toen u en A.(...) betrapt werden toen jullie seks hadden, poogde alsnog de vader van A.(...) te overtuigen u en A.(...) te laten huwen. De documenten met betrekking tot uw verblijfsaanvraag in Turkije, het vervalste visum voor Dubai, uw vliegtickets, de uitwijzingsbrief uit Griekenland, uw treintickets voor het traject Duitsland-België en de envelop waarmee uw documenten werden opgestuurd bevestigen dan weer louter uw reisweg en de wijze waarop u uw documenten heeft ontvangen. De documenten die u tot slot voorlegde, met name een kopie van uw rekeninguittreksels, een kopie van de verdeling van de erfenis, een kopie van het erfenisbestek, een kopie van uittreksel van het kadaster en tot slotte de kopieën van twee verkoopakten van de grond, hebben dan weer louter betrekking op de verkoop van een stuk grond in het bezit van uw familie, niets meer en niets minder. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen."*

2.13. Waar verzoeker nog een conflict met een buur aanhaalde omwille van een gronddispuut, dient er vooreerst op gewezen dat het loutere feit dat verzoeker blijkens zijn verklaringen werd meegenomen door de politie omwille van zijn poging om eigenhandig de muur van zijn buurman te slopen bezwaarlijk voldoende zwaarwichtig kan worden beschouwd om in zijn hoofdte gewag te maken van een persoonlijke situatie van ernstig onveiligheid. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij kort na zijn arrestatie terug werd vrijgelaten. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen en het door hem ter terechtzitting neergelegde document dat het tot een verzoening is gekomen en kan op basis van zijn verklaringen worden vastgesteld dat zijn problemen met zijn buur hiermee opgelost waren en dat zijn familie in de nasleep van dit incident het stuk grond waarop het dispuut betrekking had kon verkopen. Het gronddispuut met verzoekers buur kan derhalve niet worden beschouwd als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

2.14. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog opwerpt dat hij heeft gemeld sympathisant te zijn van Fatah, wat hem in de problemen brengt met Hamas, en hij hekelt dat hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden, wijst de Raad erop dat nergens uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij, behalve zijn kortstondige arrestatie door de politiediensten van Hamas nadat hij had gepoogd om met brute kracht de muur van zijn buur te verwijderen, op enig moment problemen zou hebben gekend met Hamas.

2.15. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 van het EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.16. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 30 januari 2017 en COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Activités de l'UNRWA*" van 15 februari 2017) dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer

tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt, integendeel. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren, blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan, dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen en dat UNRWA zelf in financiële problemen zit. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een “kruitvat” waar twee miljoen Palestijnen “gevangen zijn in een humanitaire tragedie”. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 1 september 2017 blijkt dat de grensovergang te Rafah midden augustus 2017 voor de eerste maal sinds mei geopend werd om aan 2500 pelgrims de kans te bieden naar Mekka af te reizen. De in Egypte geblokkeerde Palestijnen maakten van de gelegenheid gebruik om terug te keren naar de Gazastrook. De grensovergang werd op 27 en 28 augustus opnieuw in beide richtingen geopend. Hierbij werd aan gestrande reizigers en aan zogenaamde “humanitaire gevallen” de toelating gegeven om de grens over te steken. Hoewel uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 8 mei 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, en de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 1 september 2017 blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, blijkt uit dezelfde informatie dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. Ter terechtzitting bevestigt verwerende partij overigens, verwijzende naar voormelde COI Focus van 1 september 2017, dat een terugkeer naar Gaza niet meer mogelijk is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen de grensovergang van Rafah inderdaad slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen, die regelmatig aanslagen plegen. Het Commissariaat-generaal kan in de bestreden beslissing bezwaarlijk ernstig stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook hierbij niet gevisieerd worden nu uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormt van deze aanslagen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA te plaatsen.

De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de UNHCR “*Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen zoals *in casu* het sluiten van de grensovergang (praktisch obstakel) en een gevaarlijke reisweg (veiligheidsobstakel).

2.17. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond/bevindt. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt, dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand

te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS